

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **A. H.,** proti žalovanému: **Městský úřad Jičín,** se sídlem Žižkovo náměstí 18, Jičín, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 3. 2010, čj. 30 Ca 111/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou doručenou dne 26. 8. 2009 Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, který ji dne 22. 9. 2009 doručil Krajskému soudu v Hradci Králové, domáhala mimo jiné ochrany před nečinností správního orgánu. Navrhla, aby *„bylo správnímu orgánu přikázáno/uloženo ve stanovené lhůtě řádně a úplně rozhodnout o všech jeho v souvislosti s domem č. p. 192 v Sobotce dosud učiněných a řádně nevyřízených podáních, které byly a jsou překážkou shora uvedenému postupu a rozhodnutí prvostupňového i odvolacího správního orgánu s tím, že si vyhrazuje toto své podání dále rozvést, upřesnit a doplnit vč. návrhu důkazů po umožnění seznámení se s úplným obsahem spisu, který tvořil podklad vydaného rozhodnutí.“*

[2] Na základě výzvy krajského soudu žalobkyně podáním ze dne 6. 11. 2009 upřesnila, že se domáhá toho, aby „*soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí k důvodnému návrhu žalobkyně rozsudkem dle ust. § 81 odst. 2 s. ř. s. uloží správnímu orgánu I. stupně, kterým je Městský úřad Jičín, oddělení státní památkové péče podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, k celkové opravě všech částí domu č. p. 192, ulice Turnovská, Sobotka, pozemek parc. č. st. 62, k. ú. Sobotka, povinnost neprodleně vydat toto závazné stanovisko, neboť mu v tom od počátku nesporně nic nebránilo a nebrání, navíc zákonem k tomu mu stanovená lhůta již dávno prošla a ze strany obou správních orgánů jde jen o další ničím neodůvodnitelné obstrukce s tím, že jak dobře vědí již opakovaně nastaly a dále hrozí v*[z]*nik neodčinitelných a i tragických následků, ale i materiálních škod a nemateriálních újem.*“

[3] Následně žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. V potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech uvedla, že její příjmy ze samostatné výdělečné činnosti za rok 2008 činily 165 600 Kč, což doložila kopií daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Stěžovatelka v dané době ještě nepodala daňové přiznání za zdaňovací období roku 2009. Dávky nemocenského pojištění pobírala žalobkyně v období od 19. 1. 2009 do 22. 3. 2009 a činily celkem 4884 Kč. Žalobkyně dále uvedla, že nemá žádný majetek vyšší hodnoty, který by mohl být nyní zpeněžen a použit k zaplacení soudního poplatku, neboť veškerý majetek vyšší hodnoty včetně účtů je obstaven nezákonně nařízenými a prováděnými exekucemi. Tyto exekuce brání žalobkyni v nakládání s majetkem, nejedná se o disponibilní příjmy. Za služby spojené s bydlením včetně nájemného platí žalobkyně 12 388 Kč měsíčně, což doložila kopií dokladu SIPO za měsíc únor 2010. Žalobkyně dále uvedla, že u ní i jejích blízkých dlouhodobě přetrvává nepříznivý zdravotní stav. Vykázaný skutečný příjem nepokrývá ani nejnutnější reálné výdaje žalobkyně, za služby spojené s bydlením zaplatí v roce 2010 nejméně 148 656 Kč.

[4] Krajský soud žádost žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Vyšel ze zjištění, že měsíční příjem žalobkyně činil v roce 2008 částku ve výši 13 800 Kč. Životní minimum je dle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, 3126 Kč. Z toho je patrné, že příjmy žalobkyně výrazně převyšují životní minimum. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti (soudní spisy sp. zn. 30 Ca 95/2008, 30 Ca 96/2008 a 30 Ca 187/2008) známo, že žalobkyně vlastní rozsáhlý nemovitý majetek, o němž se však v potvrzení nezmínila. V katastrálním území Sobotka se jedná o dvě budovy bez čísla popisného, stavební parcely č. 838 a 839, pozemkové parcely č. 622/2, 622/40, 622/41 (to vše ve spoluvlastnictví, podíl žalobkyně činí 1/2), dále o rodinné domy č. p. 192 a 194 se stavebními parcelami č. 59 a 62 a pozemkovou parcelou č. 13 (to vše ve výlučném vlastnictví) a v neposlední řadě o budovu č. p. 395, stavební parcelu č. 505 a pozemkovou parcelu č. 1508/5 (to vše ve spoluvlastnictví, podíl žalobkyně je 102/840). V katastrálním území Rokytnice nad Jizerou je žalobkyně spoluvlastnicí (podíl 1/3) sedmi budov bez čísla popisného a stavebních parcel č. 1067, 1068, 1069, 1070, 1071, 1072 a 1073. V katastrálním území Mladá Boleslav je výlučnou vlastnicí sedmi budov bez čísla popisného a stavebních parcel č. 127/1, 127/3, 127/4, 127/5, 128/2, 128/3, 128/4, 129/2 a 129/3.

[5] Krajský soud porovnal na jedné straně příjmy žalobkyně a její majetkové poměry včetně uvedených výdajů a na druhé straně výši soudního poplatku. Dospěl k závěru, že příjmy žalobkyně a její majetkové poměry jí nebrání v uplatnění práva na soudní ochranu. Žalobkyně nedoložila, že by neměla dostatek finančních prostředků, aby nemohla uhradit soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Exekuční postižení nemovitostí, které jsou ve výlučném vlastnictví či podílovém spoluvlastnictví žalobkyně, sice omezuje její dispoziční oprávnění k tomuto majetku, bez dalšího však nemá pro posuzování jejích celkových majetkových poměrů význam. Zdravotní potíže žalobkyně nikterak nespecifikovala, ale jelikož čerpala v letech 2005 - 2009 dávky nemocenského pojištění jen po krátkou dobu, nemá tento aspekt významnější vliv na osobní poměry žalobkyně. Právně irelevantní jsou případné výdaje žalobkyně vynakládané v souvislosti s jinými soudními řízeními. Na závěr krajský soud dodal, že správnost jeho závěrů byla v minulosti opakovaně potvrzena rozhodnutími Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 Ans 7/2009 - 75 a sp. zn. 1 As 68/2009). V případech již posouzených Nejvyšším správním soudem navíc byl poměr mezi příjmy a výdaji pro stěžovatelku ještě nepříznivější než nyní.

II.
Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti usnesení soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), c), d) a e) s. ř. s. Uvedla v ní, že v odůvodnění rozhodnutí soudu jsou hrubě a účelově zkresleny i ty nejzákladnější rozhodné skutečnosti, čímž je potvrzena důvodnost opakovaně vznášených námitek podjatosti soudců Krajského soudu v Hradci Králové a jejich vyloučení z projednávání věcí stěžovatelky, stejně jako jejích blízkých. Dále tuto tezi rozvíjí v tom směru, že je pro ni nemožné a ponižující domáhat se zajištění spravedlivé ochrany práv a oprávněných zájmů u krajského soudu, čímž je znevážena i výchova k zachovávání zákonů, čestnému plnění povinností a úctě k právům jiných osob. Je zřejmé, že žalobkyně soudu řádně prokázala splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků i ustanovení zástupce, a proto znovu žádá o jejich důvodné přiznání a znovu důvodně namítá podjatost soudců krajského soudu, tedy i dr. Rutsche. Navrhuje jejich vyloučení z projednávání dané věci a přikázání věci jinému krajskému soudu. Navíc napadené usnesení dosud nebylo žalobkyni řádně a účinně doručeno pro vady na straně doručujícího orgánu. Stěžovatelka v této souvislosti navrhuje provedení důkazu obálkou podací číslo R1288 podanou k přepravě dne 9. 3. 2010. Proto navrhuje, aby bylo neprodleně rozhodnuto, že doručení usnesení na č. l. 32 spisu je neúčinné.

[7] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil účinnost doručení napadeného usnesení stěžovatelce, s čímž souvisí otázka včasnosti kasační stížnosti [III.A.]. Následně se zabýval

vadou řízení před krajským soudem a jejím vlivem na zákonnost rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.B.**], poté námitkou zmatečnosti řízení před krajským soudem [důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., **III.C.**] a posléze posouzením podmínek pro přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů krajským soudem [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **III.D.**].

III.A.
Účinnost doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce

[10] Otázkou neúčinnosti doručení rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval ve vztahu ke stěžovatelce již v rozsudku ze dne 5. 5. 2010, čj. 1 As 24/2010 - 193 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Nezbývá než zopakovat, že „[p]*ro doručování písemností v soudním řízením před správními soudy obecně platí, že soud doručuje písemnosti primárně do datové schránky; není-li možné doručit písemnost tímto způsobem, doručuje ji soudním doručovatelem, prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence nebo prostřednictvím veřejné datové sítě. Ukáže-li se toho potřeba, může soud požádat o doručení i jiný státní orgán (§ 42 odst. 1 s. ř. s.). Pro způsob doručování se obdobně užijí předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li soudní řád správní jinak (§ 42 odst. 5 s. ř. s.).*“ Dle § 49 odst. 1 o. s. ř. se do vlastních rukou doručují zásilky, u nichž tak stanoví zákon (např. rozsudek) nebo nařídí-li tak soud. „*Při doručování písemností určených do vlastních rukou se postupuje podle § 49 o. s. ř. Nezastihne-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Z uvedené právní úpravy doručování písemností určených do vlastních rukou plyne, že není-li adresát písemnosti zastižen, je písemnost uložena a adresátu písemnosti je zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Pokud si v zákonem stanovené desetidenní lhůtě uvedenou písemnost nevyzvedne, nastává fikce doručení posledním dnem této lhůty.*“

[11] V posuzovaném případě nebyla datová schránka stěžovatelky nalezena (viz úřední záznam ze dne 8. 3. 2010 na č. l. 36), proto bylo napadené usnesení stěžovatelce doručováno do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z doručenky založené na č. l. 35 soudního spisu je zřejmé, že stěžovatelka nebyla v době doručování zastižena na adrese svého trvalého bydliště, proto byla písemnost uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a připravena k vyzvednutí dne 10. 3. 2010 a stěžovatelce byla zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Stěžovatelka si předmětnou písemnost v úložní době nevyzvedla, proto byla vložena do domovní schránky dne 23. 3. 2010. Je nesporné, že zásilka byla uložena dne 10. 3. 2010. Desetidenní lhůta pro vyzvednutí písemnosti uběhla v pondělí 22. 3. 2010. Následujícího dne byla písemnost stěžovatelce vhozena do domovní schránky. Z výše popsaného skutkového stavu vyplývá, že napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno fikcí v pondělí 22. 3. 2010. Námitka nesprávného, resp. neúčinného, doručení proto není důvodná, neboť stěžovatelka neuvedla žádnou konkrétní skutečnost předpokládanou v § 50d o. s. ř., jež by účinnost doručení napadeného usnesení zpochybnila.

[12] Kasační stížnost podala stěžovatelka faxem dne 6. 4. 2010, v zákonem stanovené lhůtě ji doplnila písemným podáním (k poštovní přepravě podáno dne 6. 4. 2010, krajskému soudu doručeno dne 8. 4. 2010). Stěžovatelka tedy podala kasační stížnost v poslední den dvoutýdenní lhůty dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost byla podána včas, tj. není ani předčasná, ani opožděná, důvod pro odmítnutí kasační stížnosti dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s. není naplněn.

[13] Z textu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka písemnost fakticky obdržela, zná dokonce podací číslo a datum podání zásilky, které nelze běžně zjistit jinak než právě z obálky. Stěžovatelka se seznámila s obsahem zásilky (usnesením krajského soudu), podala proti němu perfektní a včasnou kasační stížnost. Nejvyššímu správnímu soudu tedy není zřejmé, v čem by mělo spočívat stěžovatelkou tvrzené zkrácení na jejích právech.

III.B.
Vada řízení před krajským soudem a její vliv na zákonnost rozhodnutí

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda krajský soud nezatížil své řízení vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. K takové vadě by byl totiž povinen přihlédnout i bez námitky (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[15] V případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.). Pasivní legitimace je tedy určena tvrzením žalobce v žalobě (usnesení NSS ze dne 8. 4. 2003, čj. Na 249/2003 - 9, též rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2008, čj. 2 Ans 7/2007 - 75).
[16] Stěžovatelka v žalobě neoznačila za žalovaného žádný správní orgán, pouze jako adresáta tohoto podání, které bylo současně podnětem k přezkumnému řízení, návrhem na obnovu správního řízení a podnětem k ochraně před nečinností správního orgánu dle § 80 správního řádu, uvedla Krajský úřad Královéhradeckého kraje. V tomto podání stěžovatelka napadá postup Městského úřadu Jičín i Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, aniž by však jasným a nezaměnitelným způsobem označila, komu má soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti uložit povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení.

[17] V podání ze dne 6. 11. 2009, které se týká jak řízení o žalobě proti rozhodnutí, tak řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, stěžovatelka také výslovně neoznačila žalovaný správní orgán. Nicméně na konci podání jasně uvedla, že se domáhá toho, aby soud uložil správnímu orgánu I. stupně, kterým je Městský úřad Jičín, aby neprodleně vydal závazné stanovisko (viz citace uvedená v bodě [2] shora). Z toho vyplývá, že stěžovatelka na základě svého tvrzení určila žalovaným správním orgánem Městský úřad Jičín. Nejvyšší správní soud proto uvedl v záhlaví tohoto rozhodnutí na straně žalovaného Městský úřad Jičín, s nímž je třeba dále jednat jako s žalovaným.

[18] Krajský soud nicméně jednal na straně žalovaného s Krajským úřadem Královéhradeckého kraje. Zaslal mu žalobu k vyjádření, výzvu k předložení správního spisu a výzvu dle § 51 s. ř. s. Poté mu doručil i usnesení, které je předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o námitce podjatosti. Tím, že

krajský soud jednal na straně žalovaného s jiným správním orgánem, než kterému měla být dle tvrzení stěžovatelky uložena povinnost vydat rozhodnutí, zatížil své řízení vadou (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2004, čj. 3 Ads 11/2004 - 84, publ. pod č. 459/2005 Sb. NSS).

[19] Důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu může být jen taková vada řízení, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto musel dále uvážit, zda skutečnost, že krajský soud nesprávně jednal jako s žalovaným s jiným správním orgánem, mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. A dospěl k závěru, že tomu tak není.

[20] Je třeba zdůraznit, že krajský soud v dané věci dosud nevydal žádné procesní, či dokonce meritorní rozhodnutí, které by se jakkoliv dotýkalo práv a povinností žalovaného. Prozatím rozhodl pouze o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů (na rozdíl od věci, k níž se vztahuje rozsudek NSS čj. 3 Ads 11/2004 - 84, cit. v bodě [18] shora, v níž soud rozhodl o odmítnutí žaloby a tím bylo ukončeno řízení ve věci samé). Rozhodování o této žádosti se týká výlučně a osobně stěžovatelky. V rámci posuzování žádosti se zohledňuje pouze to, zda má žadatel dostatečné prostředky a zda se nejedná o návrh, který zjevně nemůže být úspěšný (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). V případě žádosti o ustanovení zástupce z řad advokátů se navíc dále zkoumá, zda je právní zastoupení nezbytné k ochraně práv žadatele (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Obě žádosti se posuzují zejména na podkladě potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových příjmech a listinných důkazů, s nimiž není třeba seznamovat ostatní účastníky řízení. Otázka, zda návrh zjevně nemůže být úspěšný, se hodnotí zpravidla s ohledem na obsah žaloby.

[21] V nyní posuzovaném případě krajský soud nekomunikoval se žalovaným ve věci žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, ostatně k tomu nebyl ani žádný důvod. Krajský soud totiž rozhodl výlučně o právech stěžovatelky. Pouhá skutečnost, že krajský soud uvedl v záhlaví rozhodnutí jako žalovaného Krajský úřad Královéhradeckého kraje, nemůže mít žádný vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Rozhodnutí soudu bylo řádně doručeno stěžovatelce (viz část III.A.). Z pohledu včasnosti kasační stížnosti je nerozhodné, že vedle toho bylo rozhodnutí doručeno Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, ačkoliv žalovaným ve skutečnosti byl Městský úřad Jičín. Dle § 55 odst. 3 s. ř. s. se usnesení doručuje jen tomu, komu se jím ukládá povinnost nebo je-li to nutné pro vedení řízení. Touto osobou byla v daném případě jen stěžovatelka, nikoliv i žalovaný.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zatížil své řízení vadou, jestliže namísto Městského úřadu Jičín jednal s Krajským úřadem Královéhradeckého kraje jako žalovaným. Tato vada však nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů. Tato vada proto nemohla být důvodem pro zrušení usnesení krajského soudu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Krajský soud v dalším řízení bude jednat s Městským úřadem Jičín jako žalovaným a vadu, kterou byla zatížena dosavadní část řízení, odstraní tím, že veškeré úkony ve věci samé, které soud směřoval vůči Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje, učiní znovu vůči Městskému úřadu Jičín.

III.C.
Zmatečnost řízení před krajským soudem

[23] Stěžovatelka namítla, že v dané věci rozhodl soudce vyloučený pro podjatost.

[24] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci *vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.* Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 370/04 ze dne 27. 10. 2004 (N 159/35 SbNU 181) uvedl, že nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům). Kategorii nestrannosti je však třeba vnímat šířeji, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníku řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (viz též např. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2009, čj. Nao 82/2009 - 157).

[25] Stěžovatelka založila námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Hradci Králové, zejména pak předsedy senátu JUDr. Rutsche, na tom, že rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů je pro ni nepříznivé, nazákonné. Dle § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. však nejsou důvodem pro vyloučení soudců okolnosti spočívající v jejich postupu v řízení o projednávané věci nebo v jejich rozhodování v jiných věcech. Výtky stěžovatelky napadající zákonnost rozhodnutí krajského soudu, stejně jako jeho postup v řízení mohou být důvodem kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), resp. d) s. ř. s. Stěžovatelka ostatně tuto námitku v hrubých obrysech uplatnila a soud se jí zabýval v další části rozsudku (**III.D.**).

[26] Dále je třeba dodat, že o námitce podjatosti vznesené žalobkyní v kasační stížnosti a upřesněné v podání ze dne 7. 5. 2010 rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 6. 2010, čj. Nao 39/2010 - 48. Dospěl v něm k závěru, že soudci Krajského soudu v Hradci Králové JUDr. Jan Rutsch, JUDr. Pavel Kumprecht a Mgr. Helena Konečná nejsou vyloučeni z projednávání věci vedené pod sp. zn. 30 Ca 121/2009.
[27] Lze tak uzavřít, že kasační stížností napadené rozhodnutí nevydal vyloučený soudce, řízení před krajským soudem nebylo zmatečné. Tato námitka je nedůvodná.

III.D.
Splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce

[28] Stěžovatelka dále uplatnila povšechnou námitku, že řádně prokázala splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze

dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, uvedl, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Tyto závěry se vztahují i na důvody kasační stížnosti (kasační námitky) a míru podrobnosti přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem.

[29] Jelikož je námitka stěžovatelky zcela obecná, není z ní zřejmé, které konkrétní úvahy krajského soudu jsou dle jejího názoru v rozporu se zákonem či předloženými listinnými důkazy, mohl se jí Nejvyšší správní soud zabývat taktéž pouze ve zcela obecné rovině.

[30] Dle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

[31] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že krajský soud se pečlivě zabýval výdělkovými, majetkovými i osobními poměry stěžovatelky. Krajský soud zohlednil příjmy stěžovatelky, přitom vycházel z jí uvedených údajů doložených daňovým přiznáním, do úvahy vzal i její výdaje spojené s bydlením, to vše poměřil výší životního minima upraveného zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, a výší soudního poplatku (1000 Kč). Přihlédl rovněž ke zdravotním potížím stěžovatelky a řádně odůvodnil, proč tyto obtíže nemají významný vliv na poměry stěžovatelky.

[32] Krajský soud dále poukázal, že stěžovatelka v potvrzení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech neuvedla, že je výlučnou vlastnicí či podílovou spoluvlastnicí několika nemovitostí v katastrálních územích Sobotka, Rokytnice nad Jizerou (přesněji Horní Rokytnice nad Jizerou) a Mladá Boleslav. Krajský soud se rovněž vypořádal s tím, že stěžovatelka není oprávněna s nemovitostmi disponovat, jelikož jsou v důsledku exekuce obstavené. V této souvislosti lze odkázat na závěry vyřčené v rozsudku NSS ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 39/2009 - 88 (publ. pod č. 1962/2010 Sb. NSS), dle nichž nevěrohodnost či neúplnost tvrzení stěžovatelky ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků vylučuje, aby bylo žádosti vyhověno.

[33] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že se krajský soud důkladně zabýval všemi tvrzeními stěžovatelky relevantními z pohledu přiznání osvobození od soudních poplatků, své závěry dostatečně odůvodnil. Porovnáním výše průměrného měsíčního příjmu stěžovatelky s částkou životního minima, lze dospět k závěru, že náklady, jež by stěžovatelka vynaložila na zaplacení soudního poplatku, by ji nezatížily takovým způsobem, že by ve svém důsledku znamenaly odepření možnosti dovolat se svého práva u soudu. Konečně je třeba poukázat na rozsudky ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 65/2009 - 81 a čj. 1 As 68/2009 - 123, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval splněním podmínek pro osvobození od soudních poplatků na straně stěžovatelky a dospěl k závěru, že tyto

podmínky nejsou naplněny. V těchto rozhodnutích navíc soud vycházel z nižších příjmů, než jaké stěžovatelka uvedla a doložila v nyní posuzovaném případě.

[34] Jelikož je splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků podmínkou ustanovení zástupce z řad advokátů, krajský soud zcela v souladu se zákonem zamítl i tento návrh (shodně rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77).

[35] Tato námitka je rovněž nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud na závěr podotýká, že vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na zastoupení stěžovatelky advokátem (viz k tomu detailně rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37).

[37] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Soud přitom neshledal žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v tomto řízení úspěšný, žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu